

GLASILO OSVOBODILNE FRONTE OKRAJA PTUJ

UREDNIŠTVO IN UPRAVA: »DOM OF«, PTUJ, Prečernova ulica, soba 19. CEK. RAČUN: NARODNA BANKA PTUJ 643-90603-3 TELEFON: 143 in 168 — POŠTNI PREDAL: PTUJ

Leto II. — Štev. 15

Izhaja tedensko

Ptuj, 15. julija 1949

Mesečna naročnina din 12.—

Cenz. din 3.—

Govor maršala Tita v Pulju

„Ne bomo dovolili, da bi naši delovni ljudje trpeli lakoto, naj se tega nihče ne veseli“

Na nedeljskem zborovanju v Pulju je govoril maršal Tito v prvi polovici svojega govora o ugotovitvah ob potovanju po Slovenskem Primorju in Istri, o ukrepih za izgradnjo Istre, o izgotovitvi našega Petletnega plana, o pravilni rešitvi nacionalnega vprašanja, o odkupih, o investicijah kapitalne izgradnje in družbenega standarda.

V drugi polovici govora je med drugim dejal:

Tovariši in tovarišice! Od kod ta upornost, od kod ta polet, od kod ta ustvarjalnost pri naših ljudeh in od kod to, kar so naši ljudje v praksi spoznali, kaj lahko store z lastnimi silami, od kod to, da se naši ljudje zavedajo, kam gredo, ne v kapitalizem, ne na zapad, temveč da grade socializem in svojo boljšo ter srečnejšo bodočnost. (Odobrovanje in dolgotrajen aplavz.) Od kod to, da vidijo naši ljudje vsakodnevno rezultate svojega ustvarjalnega dela, ki jih vzpodbuja k še večjim žrtvam, k še večjim naporom, k še večji ustvarjalnosti. Poglejte, tovariši, ta borba, ki so jo naši ljudje vodili v zadnjih mesecih polletnega plana, je bila prava bitka po tovarnah in raznih ustanovah, rudnikih, cestah, na železniških progah in v transportu sploh, na Avto-cesti in tako dalje. Povsod se je naš delovni človek, naš delavec boril z vsemi svojimi silami, da na delu dokaže, da mi gradimo socializem, povsod je naš delovni človek, vsak naš delavec hotel dati vse od sebe. (Odobrovanje.) In zares, v tem veličastnem naporu, v tej veliki bitki za Petletni plan, a to pomeni za ustvaritev socializma in srečnejše bodočnosti, so naši ljudje dostojno položili svoj izpit. Potemtakem nam vse to lahko služi kot zagotovilo, da nam ne bodo nobene zapreke, ki bi se še lahko pojavile na naši poti, onemogočile, da izvršimo to, kar smo zamislili. (Zbrano ljudstvo glasno aplavdira in kliče CK KPJ in tov. Titu.) Razume se, tovariši, da naši ljudje občutijo tudi pomanjkanje. Če ne bi bilo pomanjkanja, potem ne bi bilo potrebno graditi tovarn. Mi vemo, da je pomanjkanje, stvar je samo v tem, da bo to, kar imamo, pravilno razdeljeno, stvar je v tem, če dobijo tisti ljudje, ki vlagajo največje napore, to, kar jim je potrebno za vzdrževanje njihove fizične moči. To je tisto, kar nam, za kar moramo skrbeti in zato smatram za potrebno, da poudarim tukaj neobhodnost pravilne politike od vseh tistih, ki vlagajo svoj znoj, da bi ustvarili srečnejšo bodočnost našim narodom. Zato mora skrbeti vsak naš funkcionar, vsi ljudski odbori, komiteti in sindikalne podružnice. Naši delovni ljudje bodo razumeli, če česar ni iz objektivnih razlogov, toda če kdo ne dela pravilno in če ljudje ne dobe gotovih življenjskih potrebščin, čeprav jih imamo, potem naši delovni ljudje tega ne morejo sprejeti in morajo proti temu nastopiti ter kritizirati take organe oblasti in take funkcionarje, ki imajo nepravilen odnos do potreb naših delovnih ljudi. Pravim vam, tovariši, da so v tem pogledu pri nas še napake. Razume se, da imamo velike težave, še nimamo vsega, kar je potrebno za vsakdanje življenje. Mi si šele sedaj ustvarjamo pogoje za hiter dvig življenjske ravni. Toda že sedaj moramo vzporedno z velikimi napori za izvršitev našega Petletnega plana postopoma iti naprej v dviganju življenjske ravni naših delovnih ljudi. Zdi se mi, da bo letos dobra letina. To je za nas dobra in važna stvar, ker vem, da je nekdo želel, da bi bila suša in da nam zrno ne bi vzkliklo. (Smeh in aplavz.) Toda nam je vzkliklo in mi bomo imeli kruha. Če bi prišlo do vprašanja, da ne bi imeli dovolj doma, bi mi vložili še več naporov, da bi dobili iz naše zemlje več ruda in da bi za njih kupili kruh tamkaj, kjer ga imajo. (Odobrovanje.) Mi ne bomo dovolili, da bi naši delovni ljudje trpeli lakoto, naj se tega nihče ne veseli. Potemtakem sem prepričan, da vsi naši delovni ljudje razumejo položaj, v katerem se nahajamo in da bomo iz nje izšli kot zmagovalci. (Vsi prisotni enodušno odobravajo in dolgi klicajo tov. Titu in Partiji.)

Dovolite mi, tovariši in tovarišice, da se sedaj ozrem na mednarodne odnose, odnosno na nekatera vprašanja mednarodne politike. Vi ste vsi priče tega, kar se je pred kratkim odigralo z delom Koroške, v katerem živi slovenski živci, ki se je boril, za katerega smo vse storili, da bi bil priključen k svoji matični državi. Tu je bilo izvršeno dejanje, ki ni v čast ne tistim na zapadu in ne Sovjetski zvezi. Le-ti so izvršili dejanje na račun tega slovenskega življa, na račun Slovenske Koroške, na račun Ju-

goslavije. Če bi to storili pod predpostavko, da je bilo od tega odvisno vprašanje vojne in mira, pod predpostavko, da se nikakor ni mogel najti drugi izhod, potem bi se to še nekako lahko razumelo. Toda, ker so to oni storili tako in ker so potem, ko so storili, dejali, da smo mi krivi, ker so to storili, t. j. da smo se mi za njihovim hrbotom z imperialisti pogajali pred letom ali dvema o Slovenski Koroški, potem tega ni mogoče razumeti, niti opravičiti. Minister za zunanje zadeve Višinski je izrazil v svoji izjavi, ki jo je dal po tem famoznem sporazumu, veliko neresnico.

smatrajo kot veljavni za cono »A«, a sporazum od 9. marca predstavlja popolno monetarno, carinsko in finančno unijo cone »A« STO z Italijo. To je samo nekaj primerov kršitev mirovne pogodbe od strani Italije v pogledu Trsta. Toda že teh je dovolj, da pokažejo, zakaj smo mi morali izvršiti zamenjavo lir za dinarje. Poleg tega vam je znano, kako so potekale volitve v STO. Znamo vam je, da je prišel v Trst gospod De Gasperi, predsednik italijanske vlade, ki je imel govor, kot da je že gotovo dejstvo, da je STO pod Italijo.

Ni res, da bi se mi kdaj kolh z imperialisti sporazumevali o Koroški brez njihovega znanja. Mi smo jih vedno o vsem obveščali, toda njim je sedaj to potrebno, da bi našli iz te situacije, ki jim bo mnogo škodovala, izhod na naš račun. Ne boste na naš račun, vi ste prodali Slovensko Koroško in izvolite sedaj nositi vse posledice. Mi nečemo, mi se nismo odrekli našim pravicam do Koroške in se jim ne bomo nikoli odrekli. Stvar je samo v tem, da mi razumemo današnje stanje v svetu, da smo disciplinirani, kadar se tiče obranitve mira. (Aplavz in dolgotrajno odobrovanje.)

Preidimo sedaj na vprašanje Trsta. Zvedeli ste pred nekaj dnevi, da je morala naša Vojsna uprava izvršiti zamenjavo lir v dinarje. K temu so jo prisilili pravzaprav ekonomski razlogi. Mi s tem nismo kršili mirovne pogodbe, temveč smo morali podvzeti gotove mere, da bi zboljšali ekonomsko stanje v coni »B«, ki je po krivdi okupacijskih oblasti v coni »A« popolnoma ekonomsko izolirana od cone »B«. Ne mi, temveč oni so stalno kršili razne točke mirovne pogodbe. Tukaj bom navedel samo nekatere primere kršitev mirovne pogodbe od strani Italije. Na primer: Italija je dolžna po členu 11., priloga 7. mirovne pogodbe preskrbovati Svobodno ozemlje Trsta z vsemi potrebnimi domaćimi in tujsimi plačilnimi sredstvi, dokler se ne ustvari poseben denarni sistem za STO. Vlada FLRJ je l. 1947 in 1948 večkrat brezuspešno intervenirala pri italijanski vladi, naj izvrši svojo obvezo v odnosu do cone »B«, ki je pod jugoslovansko vojno upravo. Dajle je Italija po členu 8., priloga 10. mirovne pogodbe dolžna še nadalje plačevati civilne in vojne pokojnine osebam, ki so dobila državljanstvo STO. Vlada FLRJ je v imenu Vojne uprave jugoslovanske cone STO ponovno brezuspešno intervenirala pri italijanski vladi, naj pristopi k izvršitvi te obveze. Italija je s sklenitvijo finančnih sporazumov z angloameriško cono od 9. marca. 6. maja in 22. septembra grobo prekršila mirovno pogodbo in to čl. 24., priloga 6. S temi sporazumi se med drugim določa da se vsi obstoječi trgovinski in plačilni sporazumi med Italijo in drugimi državami

Na ta naš ukrep so dvignili splošen alarm, razne reakcionarne sile in voditelji tam obtožujejo Jugoslavijo, da krši mirovno pogodbo. (Proč z reakcijoj!) Mi pa jih vprašujemo: čemu se toliko razburjate za ta STO, saj ni vaš. Po mirovni pogodbi bi morali že zdavnaj imeti guvernerja, toda izjava, ki so jo dale Amerika, Anglija in Francija, da bo STO pripadlo Italiji. — Je enostranska izjava. O tem bodo morali vprašati tudi Jugoslavijo prav tako, kakor Italijo, da naj pove, kaj misli, kako se naj reši vprašanje tega ozemlja. Mi ne priznavamo nikakršnih enostranskih pravic pri reševanju vprašanja STO. Tu morajo vprašati tudi nas, ne morejo kar tako enostransko voditi razgovorov. (Dolgotrajno odobrovanje.) Hočemo tudi kaj reči, hočemo tudi, da nas vprašajo, kaj in kako mislimo o STO kajti mi se tokrat nočemo odreči pravic, ki jih tu imamo. Toliko o tem in nič več pa se naj preveč ne razburjajo. Mi poznamo svoje pravice in svoje obveze. (Dolgotrajno odobrovanje in klicanje tovariš Titu.)

Tovariši in tovarišice! Sedaj bi se hotel dotakniti z nekaj besedami vprašanja odnosov do Grčije. V časopisih čitate skorajda vsak dan, da pride čestokrat do spopadov na grški meji na ta način, ker monarhofašisti le-tam kale mir ali pa prehajajo čez mejo. Spominjate se, da je pred kratkim bilo prizadetih 18 naših vojakov, ki so slučajno zatavali ter prešli grško ozemlje, kjer so jih ali ranili ali ubili. Prav tako se spominjate, da so pred kratkim napadli našo vas Skočivir, pri čemer je prav tako padlo nekaj naših ljudi. Proti obema slučajema smo protestirali, vendar ne vemo, kako bo pri OZN odjeknil ta naš protest in ali bodo prispele kakšne pozitivne odgovori ali ne. Pred kratkim se je zgodilo, da so grški vojaki prešli na naše ozemlje, pri čemer je padel grški vojak na našem ozemlju. Vsak dan pride do streljanja, zaradi česar padajo na naše ozemlje stotine in stotine granat in krogel, kakor da bi vodili malo vojno tam spodaj. Podvzeli smo korake ter zahtevali, da naj OZN naredi temu konec. Vsi pozivi grški vladi so ostali

Gospodarski razvoj na vaseh je vezan na vodstvo in pomoč partijskih terenskih celic

Dne 7. julija 1949 se je vršila v Ptuj v Titovem domu okrajna partijska konferenca. Udeležili so se je sekretarji mestnih in industrijskih ter sekretarji in člani podeželskih celic. Namen konference je bil, dobiti pregled nad političnim in organizacijskim stanjem na terenu. Konferenco je otvoril tov. Maver, nakar je politično-gospodarski referat podal sekretar OK KPS Ptuj tov. Leskovec.

V referatu je tov. Leskovec dejal, da se partijska konferenca vrši neposredno po uspešnem zaključku prve polovice naše petletke, ki smo jo kljub težavam in pomanjkanju delovne sile pravočasno izvršili. Posebno je treba omeniti, da so tudi najvažnejše panoge industrije, kot je težka industrija in premogovniki izpolnili svoj plan. Izpolnjen je bil tudi gozdarski plan. Industrijska proizvodnja je tako porasla, da presega že trikratno predvojno proizvodnjo in se približuje obsegu proizvodnje, ki je po Petletnem planu določena za konec Petletke.

Tudi v rekonstrukciji kmetijstva so bili doseženi ogromni uspehi. Število kmetijsko obdelovalnih zadrug se je zelo povečalo po vsej državi in je že znaten odstotek zemlje prešel v socialističen sektor gospodarstva.

V ptujskem okraju so industrijska podjetja zveznega in republiškega pomena ter lokalna gospodarska podjetja z nekaj izjemami tudi po planu ali nekatera predčasno izpolnila planske naloge prve polovice Petletke. Rekonstrukcija kmetijstva napreduje ter je nad 8 odst. površine okraja že v socialističnem sektorju.

Vsi ti uspehi v našem gospodarstvu so bili doseženi: kljub divji in nesramni gonji Informbiroja. Tov. sekretar je navedel primere iz Madžarske, Albanije in Češkoslovaške, ki kritizirajo politiko naše Partije in vlade, istočasno pa izhajajo gospodarske ukrepe, ki so za las podobni gospodarskim ukrepom naše vlade. Torej se naše državno in partijsko vodstvo nima kaj naučiti od teh »kritikov«, ker se le oni od nas učijo.

Dotaknil se je vprašanja, zakaj je prišlo do nesporazumov med Jugoslavijo in ostalimi socialističnimi državami in ugotovil, da je za to obstojala zgodovinska nujnost. Ker se je že v času vojne skušalo mešetariti z našo neodvisnostjo in ker naše vodstvo tega sedaj ni moglo dovoliti, je povzročilo sprožitev obtožbe Informbiroja. V resnici je pa to le poskus izkrivljanja načel

(Nadaljevanje na 2. strani)

brez uspeha. Ne moremo apelirati na Caldarisa, ker zelo dobro vemo, kaj so monarhofašisti. Naši protesti pri njih niso nič koristili. Ponašajo se zelo drzno, toda to, razumljivo, lahko ima zelo slabe nadaljnje posledice, za katere pa mi ne odgovarjamo. Pred nekaj dnevi je — naj vam sedaj pokažem drugo plat te zadeve ter njega ozadje — sporočila radijska postaja Svobodne Grčije, da smo se mi na našem ozemlju dogovorili z grškimi monarhofašisti, da bomo pustili preko našega ozemlja napasti demokratske sile. Večje podlosti, večje nesramnosti, ki je gotovo niso izmislili grški tovariši v svoji glavi, temveč nekdo drugi, medtem ko so oni samo prenesli, po mojem prepričanju še nihče do danes ni slišal. Ob istem času, ko teče kri naših ljudi, ki so jo prelili monarhofašisti, so se naši ljudje, ki nas obtožujejo, da paktiramo z grškimi monarhofašisti. Ljudje v Demokratični Grčiji so se dali torej zavesti z zadevo, ki ima lahko in ki bo verjetno imela usodne posledice za grško osvobodilno vojno. Igrajo se s krvjo, ki jo vsak dan lijejo herojski borci proti svojim tlačiteljem, omadežujejo to kri zaradi svojih nepoštenih namenov, pa tudi nas, da bi pokazali upravičenost svoje resolucije, da bi krivico za poraz grške Demokratične armade — v kolikor bi do tega prišlo — prevajali na naša ramena, čeprav nismo najmanj krivi. Toda njim ne bo uspelo, da bi to storili. Do česa je vse to dovedlo? Izživljanja monarhofašistov ogražajo življenja naših državljanov, z druge strani pa nas klevetajo. Prišlo je do tega, da bomo morali to mejo popolnoma zapreti ter zavarovati življenja delovnih ljudi naše države na tem mestu. Mislim, da je to mišljenje vseh naših državljanov, kajti vsak naš človek se vprašuje, kako dolgo bo šlo tako naprej in kam vse to vodi. Nekega dne se mora rešiti. Jasno je, da ne smemo pri tem kazati omahljivosti, nikakršnih slabosti, temveč trdnost, kajti braniti moramo izgradnjo socializma v naši državi, branili jo bomo proti vsakomur. (Dolgotrajno odobrovanje in aplavz.)

Apeliral bi še samo s tega mesta na zahodne sile, predvsem na Ameriko in Anglijo, naj resno dovezamejo vse te provokacije in da store temu konec. Ob istem času izjavljamo, da ne bomo dovolili, da padajo naši ljudje, da padajo naši državljani. Toliko o vprašanju Grčije.

Kakšni so pa odnosi z vzhodnimi državami? Veste, da nam je Češkoslovaška odpovedala investicijske pogodbe, veste, da je Madžarska prekršila reparacijske ter druge pogodbe. Znano vam je, da nam je v zadnjem času odpovedala investicijski sporazum Poljska, ker vidi, da ne umiramo od lakote, prav tako pa veste, kakšno politiko vodi Sovjetska zveza napram nam, kakor vam je tudi znano stališče Bolgarije in avanturistov v Albaniji. Z eno besedo: za naše ljudi so danes Sofija, Bukarešta in Tirana prave džungle, v katerih napadajo naše ljudi na sredi ulic, kakor da bi se nahajali v takih državah, v katerih ni nobenih zakonov, ali kakšnega mednarodnega prava. Razumljivo je, da nas ne bo zavedlo srce ter da bi se prenačili. Tu moramo delati z možgani. Mi vemo, kaj misli bolgarsko, albansko, romunsko in madžarsko ljudstvo. Mi vemo, kaj misli sovjetsko, poljsko in češkoslovaško ljudstvo, pa se zaradi raznih provokacij ne mislimo ločiti od njih ljudstva. Mi ljubimo to ljudstvo, ne ljubimo pa raz-

nih avanturistov, provokatorjev in klevetnikov. Ljudstvo pa ljubimo ter bomo tu pokazali svojo skrajno potrpežljivost. Rečem naj še, da ne služi v čast teh držav, niti mednarodnemu delavskemu gibanju takšno postopanje, ki ga nimajo niti proti najhujšemu sovražniku socializmu.

Mi ne zahtevamo od vzhodnih držav nikakršne pomoči, nismo od njih zahtevali pomoči tudi prej, temveč smo zahtevali enakopravno trgovanje, denar za denar — blago za blago, kajti vemo, da tudi oni potrebujejo prav toliko, kakor mi. Oni so se sedaj temu odpovedali. Toda mi bomo naše blago, v kolikor ga oni ne žele, prodali tja, kjer je mogoče, ker ne bomo dovolili, da bi naš delovni človek zaradi tega stradal. Mislim pa, da bo zaradi tega težje njim kot nam, ker je blago tudi njim potrebno. Smatramo, da zaradi tega, ker ves čas plašijo naše ljudstvo, češ da prehajamo v imperializem, ne bomo smeli prodajati naše blago kapitalističnim državam temveč da bomo sedeli in čakali, da se nas usmili. Ne, mi bomo trgovali, ker tudi oni trgujejo. Mi vemo, da je to, kar oni govorijo, samo propaganda ter nič več, tega se pa ne bojimo. (Dolgotrajno odobrovanje.) Za baker, svinec in druge rude, ki jih bomo prodali na Zahod bomo sprejeli valuto ter kupili stroje ter druge stvari, ki so nam potrebne. S temi stroji bomo zgradili socializem tukaj pri nas. Mislim, da niso toliko nespametni da ne bi vzeli od nas onega, kar jim je potrebno. Z Zahodom imamo vzpostavljene gospodarske odnose brez kakršnih koli političnih koncesij kar vam je znano. Ko prodajamo svoj baker ter kupujemo stroje, ne prodajamo svoje zavesti in svoje duše, temveč samo baker. (Enodušno odobrovanje in klicanje tov. Titu in Partiji.)

Tovariši in tovarišice! Slišali ste, da se sedaj mnogo piše in govori o posojilih. Govorili smo, ko se je preje pisalo o posojilih, da to ni res. Danes pa je resnica, da bomo imeli v našo državo, če nam ga bodo hoteli dati, ker nam je posojilo potrebno in bo koristno tudi za one, ki nam ga bodo dali, ker bomo z njega pomočjo nakupovali razno njihovo blago in stroje. Mi za to posojilo ne mislimo kupovati topov, tankov in drugega orožja, temveč kmetijske stroje, stroje za naše rudnike, da bi naši ljudje lažje delali, prav tako pa tudi razne predmete za široko potrošnjo itd. Če nam dajo posojilo pod temi pogoji je prav, če pa ne — pa nam ga ni treba. Mi bomo pač rinili naprej, kakor bomo mogli. (Silen aplavz in odobrovanje.)

To bi vam imel reči o naši zunanji politiki. Ne dovolite, da bi vas zavedle razne pripovedke ter natolcevanja raznih radijskih postaj. Tu na samem mestu vidite vsakodnevno stvarnost. Vi najbolj vidite in veste, kaj je in kako je pri nas, nam pa je do našega mišljenja in do nobenega drugega. Ta resnica ter to vaše mišljenje bo dospelo do poslednjega kotička na zemeljski krogli vsak delovni človek bo upoznan z vašim mišljenjem, z našo stvarnostjo, z resnico, za katero se borimo. Mi bomo pod geslom borbe za resnico, za uresničitev Petletnega plana, za socializem — zmagali.

Naj živi naša FLRJ! (Živela.) Konec govora maršala Tita je pozdravilo tisoče ljudi Pulja Istre in Slovenskega Primorja z dolgotrajnimi ovacijami. V toku dne, vse popoldne in globoko v noč je trajalo ljudsko rajanje po parkih in ulicah Pulja.

S tekmovalnja v Kočevju so se vrnili kosci in grabljice

V ponedeljek okrog enih je vozil vlak vozila I. ptujška desetna koscev in proti Pragerskem, v katerem se je grabljic z republiškega tekmovalja v Koprivniku na Kočevskem. Kljub naporni vožnji smo bili tekmovalci židane volje. Edina misel, da se bomo kmalu razšli, nas je težila. Teden dni kolektivnega življenja nas je zblížalo, kot da smo ena družina. »Saj smo se pa res razumeli«, se oglasi Klepov iz Marjete, »drug drugega smo vzpodbujali k delu, drug drugemu pomagali. Zato smo pa tudi imeli štirikrat prehodno zastavo, pa tudi za dvakrat udarne in enkrat za pohvaljene nismo bili kar tako proglasoni. Dajali smo se, posebno z Ljutomerčani.« »To je pa bilo res pravo tekmovalje«, pravi Premzlova. »Doma v tem času polovico tega ne bi pokosili.« K uspehom je pripomogel ravno brigadni sistem dela in tekmovalje med desetimi, katero se je iz dneva v dan stopnjevalo. I. ptujška desetina je dosegla celo čez 400% norme, 3 are na uro je bila norma in to po valovitem kraškem svetu, katerega ravninski kosci sploh niso bili vajeni. Kljub napornemu delu je bilo veliko veselja. Na delo smo šli s pesmijo, med delom smo si zapeli in zvečer, ko smo se vračali, je klub utrujenosti odmevala pesem od kočevskih bregov.

Zjutraj je bilo zanimivo, kje bomo zopet našli sveže sledove dvihlji prašičev, ki pridejo ka: v celih trumah na travnike. Marsikateri od koscev si je zaželel, da bi nesel domu glavo divjega prašiča, toda kaj, ko ni bilo puške. Da bi kar s koso šel kdo nad njega, se mu je pa le zdelo preveč tvegano.

Da smo bili dobro razpoloženi, je dokaz tudi to, da smo se zvečer po zboru brigade kaj radi zavrteli po prostornem odru. Včasih se nam kar ni hotelo iti k počitku, to je bilo po navadi takrat, ko smo dobili prehodno zastavo.

S kakšno nestrpnostjo smo vsi čakali nedeljskega tekmovalja, kjer so se pomerili posamezniki med seboj. Ze zjutraj ob štirih je bilo vse po koncu. Grabljice so že prejšnji dan pripravile šopke za kosce in sebe, pa tudi grablje in kosišča smo s okrasili. Med pesmijo so nas odpeljali kamponj proti Kočevju, kjer so bili pripravljeni ogromni travniki za tekmovalje. Vsak kosci je imel že vnaprej odmerjeno površino 7 in pol ara, kar naj bi pokosil v eni uri. Grabljice so morale razteptati in obrniti isto količino v 20 minutah. Vsak kosci in grabljica sta potegnili svoje številke. Še enkrat je pregledal vsak orodje. Znak s trombami in že je zarezalo 120 kos v sočno travo, ki je kar koprnela pod hitrimi zamahi koscev. Kdo bo prvi? Glej, oni na številki 35, se že bliža koncu, za njim že drugi. Ocenjevalci morajo res dobro paziti, da bodo vsakega pravilno ocenili. »Dobri so tvoji Ptujčani«, se mi prismeji eden od direktorja državnih posestev. Trije so že zunaj in že gre naprej vsak na svojo stran, da pogleda še drugod. Po-

novni znak s trobento je bil signal za grabljice. Kako so se zagrizle v plast, ne na desno ne na levo ni bilo časa gledati. Vsaka je hotela biti prva, ker kolo ali radioaparati pa le ni tako mala stvar, poleg tega pa še naslov prve grabljice. Po preteku dvajsetih minut je bil dan znak za konec tekmovalja. Kosci in grabljice so se med glasnim razpravljanjem vračali proti tribuni. Ocenjevalna komisija se je na lico mesta sestala in še enkrat temeljito pregledala pokosene komplekse. Posebno tam se je zadržala dalj časa, kjer je kosci pokosil v 33—35 minutah. Eden od teh bo prvak. Treba je oceniti še kvaliteto dela.

Kar nestrpno smo čakali objave rezultatov. Končno se prične najsvetanejši del tekmovalja. Ob vzkljkih tekmovalcev in drugih gledalcev, ki so se na ta dan zgrnili iz vse Slovenije, da bodo priča do sedaj prvemu tekmovalju koscev in grabljic v takem obsegu, nam je govoril minister za kmetijstvo tov. Levstik; za njim sekretar LMS tov. Hočvar, nakar je komandant brigade, tov. Troha Zdravko podal poročilo o uspehih celotedskega tekmovalja, nato uspe-

he nedeljskega tekmovalja. Prvo mesto med tekmovalci koscev si je priporil Premzi Tomaž iz Trnca na Dravskem polju. Za nagrado dobi moško kolo. Četrto mesto je šlo spet na Dravsko polje, dobil ga je tov. Klep Stefan iz Marjete. Za nagrado dobi kompletno koso in delovno obleko. Tudi Zunkovičeva Anica, grabljica iz Prepolj, je bila nagrajena z grabljami, obleko, predpasnikom in naglavno ruto. Pa so se le odrezali naši fantje in dekleta, saj so od 13 nagrad šle kar tri na Dravsko polje.

»Se bomo šli tekmovali«, pravi Premzlov. Tudi drugi so istega mnenja. To-liko veselja, kot smo ga užili na Kočevskem, že dolgo nismo imeli. Pridobili smo si pa tudi ogromno izkušenj za krajevna tekmovalja, ki jih bomo organizirali. Naj se tudi naše žanje izkažejo, ravno tako pa kosci ob otavski košnji. Ze sedaj bomo začeli zbirati nagrade za najboljše tekmovalce.

Tako si ob stiskanju rok zadajajo nove obveze, ki pa naj ne bodo obveza samo desetih ljudi, marveč obveza vsega napredno m slečega prebivalstva ptujskega okraja.

G. M.

Ob množičnih akcijah se odkrivajo ovire socialističnega razvoja na vaseh

V ptujskem okraju, ki je večinoma kmetijski, obstoji na eni strani pomankanje delovne sile za zadrage in državne obrate, na drugi strani pa vodijo poedinci s pomočjo krajevnih frontnih in odborovih funkcionarjev ogorčeno borbo za doseglo življenjskih in industrijskih nakaznic, ne da bi se vključili v zadrage ali državni delovni proces, čeprav nimajo doma možnosti obstoja.

Ob pomoči frontnih aktivistov iz Ptujja terenski m frontnim funkcionarjem bi bilo mogoče doseči večje uspehe in pritegniti večje število delovnih ljudi, če bi pokazali terenski funkcionarji za svoje delo nekoliko več odločnosti, če bi se zavedali, da njihove popustljivosti nikdar ne bo nihče ocenjeval kot dobroto, ker z njo ne pomagajo svojim domačinom izboljševati življenjskih razmer. Svojih življenjskih sredstev ne odstopajo socialno šibkim, ne morejo pa niti dolgo prikrivati nepravilnih manipulacij z družbenimi sredstvi, ker ljudstvo z lahkoto odkriva, koga ščitijo in koga postavljajo pred resnost borbe za delovno silo.

Čim resnejša je bila borba za delovno silo, tem lažje je bilo v poedinih primerih odkriti, na koga se je v kraju lahko nasloniti in s kom obračunavati. V Gruškovju si n. pr. Pernek Ivan domišlja, da je njegova dekla njegova sužnja, ki se ne bi smela odločiti za delo pod boljšimi pogoji, kot jih nudi Pernek Ivan. Zatrjuje, da se je boril in da ima sedaj pravico do dekle.

Odbornik KLO Skorišnjak, tov. Mlakar Janez sam sebi ne verjame, da slabo živi, da bi bilo zanj boljše, če bi se vključil v delo. Zato ni čudno, da pri govarja tudi druge ljudi iz svojega kraja, naj bi ostali doma kot priložnostni delavci pri kmetih. Zatrjuje, da lahko v Skorišnjaku vsi doma živijo, medtem ko je vsakomur znano, da si tam najmanj 30 ljudi ne more pomagati, iz stiske. Za službo pa se še niso odločili. Kmet Kranjc si radi tega ne beli glave, kako se godi njegovim težakom in kako delavcem v obraih. Odbornik Mlakar Janez bi bil sicer aktivnejši, vendar se izogiba zameri kmetom, če bi ti ostali brez delovne sile.

Tudi v Leskovcu trdijo, da ni odvisne delovne sile. To bi upala trditi kmeta Smigoc Andrej iz Velikega Okiča in Smigoc Katarina iz Repišča 47, ki imata nad po 30 ha zemlje in uporabljata za obdelovanje težake. Tamkajšnji mesar smatra, da je zanj v tem maks. malna zaposlitev, da razdeli tu in tam malenkostni kontingent mesa. Organizist in župnik ter njegova sestra ne verjamejo, da ob 11 ha zemlje ni dopustno črpati državnega sklada živil. Predsednik KLO jim težko odreče živilske nakaznice, vendar bo to moral storiti, sicer se bo zagovarjal pred ljudmi iz Leskovca, ki imajo manj zemlje in niso dobili nobenih živilskih nakaznic.

Slučni pojavi, pomankljivosti in nespravljenosti so bile ugotovljene ob pri-lik: akcije za vključevanje delovne sile pri posameznih KLO-jih, kar dokazuje, da bo treba zaostalo nekaterih vaških mož postopoma izriniti ter s tem varovati ljudstvo pred vsemi krivicami in lažmi, ki jih morajo včasih prenašati, mesto da bi jih odpravljali.

Nadaljnje pritegovalne stalne delovne sile bo odkrilo mnogo delovnih moči, ki se bodo v obratih hitro znašle, na drugi strani pa bodo odkriti poedinci, ki radi ostajajo doma, klevetajo ljudsko oblast in poštone delavce ter vzbujaajo nezadovoljstvo pri ljudeh, ki bi se sicer vključili v delovni proces.

L. V.

Nova ptujška frontna brigada je odšla na akcijo na Sirnišče

V ponedeljek, 11. julija t. l. je bila na Sirnišču svečano sprejeta nova ptujška frontna brigada, ki šteje 95 brigadirjev. V enomesečni akciji bo pomagala pri gradnji objektov tovarne in stanovanjskih blokov.

Po večini je brigada, sestavljena iz članov OF in sindikalnih podružnic iz Ptujja, manjši del pa jih je iz Ormoža, Hajdine in Zetel. V to brigado se je vključilo več obrtnikov iz Ptujja. Vsega je 40 brigadirjev in 55 brigadirjev različne starosti.

Se isti dan so imeli člani brigade na Sirnišču konferenco, na kateri jim je bil pojasnen veliki pomen njihove pomoči pri pospešeni graditvi naše industrije, predvsem pa pri graditvi tovarne glinice in aluminija na Sirnišču, kjer se bodo izdelovali aluminijski izdelki za domače in svetovni tržišče. V tej tovarni bi moral gledati vsak delovni človek iz ptujskega okraja, v čigar središču se nahaja, moderno tovarno aluminijeve industrije naše države, ker bo v njej dana možnost zaposlitve desetstičem delovnih ljudi iz okolice in iz drugih krajev Slovenije. Bodočnost in razvoj te tovarne je zagotovljena, saj je v Jugoslaviji in Madžarski polovica nahajališča boksita na svetu. Pospešena graditev tovarniških in stanovanjskih objektov bo pripomogla do čimprejnjega obratovanja in življenja na Sirnišču, ki si ga želijo mnogi delovni ljudje naše države.

V ponedeljek zvečer so mnogi člani brigade odšli na svoje domove po razne vsakdanje potrebščine ter se naslednji dan vrnili v brigado in začeli z izkopavanjem kleti za novi stanovanjski blok. Ze prvi dan so presegli normo za 14%.

Ko se bodo privadili na novo delo, bodo možki prešli na betoniranje, ženske pa na sejanje peska in druga lažja dela.

K. M.

O delu mladine I. udarne letete čete

Na pobudo okrajnega odbora LMS je bila februarja meseca 1947. leta iz vrst delavske mladine v Ptujju formirana I. letete četa »Toneta Belšaka«. Namen formiranja te čete je bil v tem, da bo mladina, organizirana v četi, lahko vedno organizirano kot celota delala pri gradnji zadravnih domov in pri ostalih važnejših delih.

V četo je bilo sprejetih 35 mladincev in mladink iz vrst delavskega aktiva, ki so se takoj z velikim delovnim elanom vrgli na izvrševanje nalog, sprejetih na svoji delovni četni konferenci. Prostovoljno delo se je vršilo vsako nedeljo dopoldan, pri njem se je odražala zavestna disciplina in velika volja slehernega mladince, da doseže četa čim boljše rezultate in uspehe pri delu. Na ta način je postala I. letete četa organiziran oddelek mladih graditeljev socializma, katerega je lahko okrajni odbor LMS pošiljal na delo vedno tja, kjer je bilo največje pomanjkanje po delovni sili in zavestni volji do gradnje zadravnih domov. Da je to res, nam priča delo te čete pri gradnji zadravnih domov v Kicarju, Grajeni, Veliki Nedelji, Bol-fenku, Rogoznici, Janežovcih itd., kjer je mladina I. letete čete izkopala 432 kub. metrov glinje za izdelavo opeke, 95 kub. metrov gramoza, očistila in spla-nirala 325 kvadratnih metrov terena, na redila v Ormožu 48.000 kom. opeke za zadrage domove itd. Do konca 1948. leta je opravila skupno 27.476 delovnih ur. Kljub temu velikemu delovnemu uspehu pa se je pripetila velika napaka v tem, da se v četi ni razvilo kulturno-prosvetno delo, ki bi lahko znatno dvignilo življenjsko plat čete in s pomočjo katerega bi se tudi lahko pravilno prikazali napori in volja, katere je vlagala mladina v delo in kake uspehe je dosegla pri njem.

Zaradi vestnega in požrtvovalnega

dela je bila I. letete četa 12. nov. 1943 proglašena za udarno. Ob tej priliki so mladinci in mladinke sprejeli zlato, sre-brne in bronaste značke z gradnje za-družnih domov ter značke z dela opeke. Proglašenih je bilo 5 udarnikov in 7 po-hvaljenih, kar je bilo najlepše priznanje najboljšim mladincem v četi.

Na pobudo I. letete čete in okrajnega komiteta LMS so se ustanovile še sle-deče čete: II. letete četa iz vrst mla-dine Mestnih obrtnih delavnic, III. le-tete četa iz mladincev melioracijske šole, IV. letete četa iz mladine platnar-ne, V. letete četa iz mladincev Okraj-nega magazina, katere pa se vsled malomarnosti vodstva in mladine raz-formirala, VI. letete četa iz vrst neme-ščencev okrajnega ljudskega odbora. Vse te letete čete pa tvorijo sedaj le-tečo brigado »Staneta Rozmana«, ki s svojim delom ogromno pripomore k pravočasni izvršitvi raznih gospodarskih nalog. Med četami v brigadi je razvito živahno tekmovalje po vseh sektorjih dela.

I. letete četa in njena mladina je ostala zvesta svojim delovnim uspehom iz leta 1948 in v letu 1949 pokazala de-danes prav tako lepe delovne rezultate ter popravila celo nekatere napake. kakor je to kulturno-prosvetno delo. Med drugim je naredila 2445 prosto-volnih ur in pri tem izkopala 249 kub. metrov glinje, iztovorila 8000 kom. opeke in 65.000 kg umetnih gnojil itd. Vklju-čila je 120 mladincev za delovne ak-cije, pomagala pri izvedbi štirih kulturno-prosvetnih prireditiv itd. Vse te nam dokazuje, da mladina I. letete čete pravilno razume današnjo borbo za iz-gradnjo socializma v naši deželi in da je vedno pripravljena žrtvovati svoje mlade sile za veliko stvar, v katero nas vodita Partija in tov. Tito, to je v so-cializmu.

Tušak Draga

Člani v' nogradniško obdelovalne zadruge v Litmerku so se rešili slabega vodstva

Razpoloženje ljudstva na podeželju za vstop v kmetijsko obdelovalne za-druge v ptujskem okraju vzbujaajo na eni strani velike družbene mož-nosti izboljšanja gospodarstva ter dviga življenjskega standarda delov-nih kmetov, na drugi strani pa ga ponekod duši upravičena kritika sla-bega načina upravljanja zadrage imovine in vodstva zadragega živ-ljenja.

Marljivi delavci in kmetje niso nikdar poveljevali slabih gospo-darjev, ki so pri delu vedno zadnji, pri razdeljevanju in uživanju za-družnega premoženja, pridelkov in prihrankov pa zelo širokogrudni. Dokaz odpora proti temu so pone-kod spori v družinah in šušljanje v zadrukah, kjer poedinci izrabljajo svoj položaj.

Člani vinogradniške obdelovalne zadruge v Litmerku znajo ločiti de-lovne sočlane od nedelovnih ter skromne od samopašnih, dostopne od nekritičnih. To so znali ločiti že preje, toliko lažje pa sedaj, ko je oblast v rokah delovnega ljudstva. Vsi zadragniki, od najmlajšega do najstarejšega, se zavedajo, da je za zadržno blago prejeti denar last zadragnikov, da zadragnikom ni mo-goče prikriti nazadovanja niti napre-dovanja zadragega gospodarstva. Znajo določiti mejo svoje potrep-ljivosti in preiti k razkrinkavanju ter obračunavanju za laži, prevare, samopašnost itd.

Antolič Alojz, ekonom in tajnik zadruge, Vaupotič Matija, predsed-nik, in Smodič Franc, blagajnik za-druge v Litmerku, so si domišljali, da bodo živeli v Litmerku na račun zadragnikov, da bodo lahko prikri-vali manipulacije z zadragnim pre-moženjem in denarjem ter da jih člani zadruge ne bodo mogli kontro-lirati, ker nimajo dovolj vpogleda v poslovanje, obračune in primanj-kljaje v blagu in denarju.

Antolič Alojz je začel izkoriščati zadrugo že leta 1947. Mošt, vino, žganje, drva itd. je odhajalo iz za-družne imovine, v njo pa se ni vra-čalo ničesar. Denar za vse to je pre-vzemal Antolič. Začel je pri 17.000

dinarjih, nadaljeval z manjšimi in večjimi zneski, ki jih je prevzemal za zadržno blago. Denarja ni od-vajal zadrugi niti ni vodil zadostne evidence in knjigovodstva. Ni čud-no, da je ostala zadruga dolžna ban-ki in zadragnikom več stotisoč di-narjev. Mestno gostinsko podjetje v Ormožu, Vinarska zadruga v Ptujju, Vinarska zadruga v Ormožu in druge ustanove so se oddolževale zadrugi za prevzeto blago, Antolič pa je ta denar prevzemal in izdajal ter porabljal zase, ne da bi za to imel ter ohranil potrebne doku-mente.

Predsednik Vaupotič Matija si je neupravičeno prisvojil nad 8000 din zadragega denarja ter porabljal za-se večje in manjše količine vina. Pri njem ni čudno, da ni znal po-jasniti, zakaj manjka 600 litrov za-družnega vina.

Smodič Franc je začel verižiti pri drvah. Na Hrvaško jih je prodal tri voze. Denar je pridržal zase. Leta 1947 so zadragniki plačali smodič za-klanih volov. Blagajnik Smodič si je pridržal 11.000 din. Primanjkljaja v blagajni v znesku 15.000 din ne more opravičiti.

Predsednik Vaupotič in tajnik An-tolič si letos spomladi ništa vzela k srcu, kako bo z vinogradi, če ne bodo prekopani in obnovljeni. Zdelo se jima je nujneje, da so zadragniki očistili gozd, vinograde pa pustili zanemarjene.

Ni čudno, da se je šušljanje o stanju v zadrugi spremenilo v tako glasno in široko kritiko, da je ta prišla do Javnega tožilca v Ptujju, ki je vzel zadragnike v zaščito in raz-iskal vse oblike izkoriščanja v za-drugi. Obračun za imenovanimi bo napravilo Okrajno sodišče v Ptujju.

Taki funkcionarji sigurno niso in ne bodo mogli doseči pri članih za-druge, da bi se v zadrugi ustvarjal in utrjeval medsebojni odnos za-upanja in spoštovanja ter medseboj-ne pomoči, da bi bila zadruga zanje najmočnejše orožje proti izkorišča-nju, kar je njen glavni namen na vaseh.

J. V.

Nam danes ne bi bile več potrebne niti karte, ut' ve-zane cene v osnovnih artiklih široke potrošnje, niti kšje enotne cene: lahko bi imeli tudi danes popolnoma prosto prodajo in izložbe naših trgovin bi bile prepelne, če bi v delovnem ljudstvu dšili občutek ekonomske in socialne osvoboditve, občutek porasta njegovih potreb, če bi vodili prislino politiko nizkih nezd in visokih cen namesto poli-tike delovnega ljudstva in če bi razen tega ne vlagali ogromnih vsot v socialistično industrializacijo naše države.

E. Kardelj

(Nadaljevanje s 1. strani) marksizem-leninizma. Iz prizadevanja SZ, da bi Jugoslavija ostala kmetijska država in da se ne bi industrializirala, je razvidno nasprotovanje volji naših narodov po neodvisnosti. Iz vseh teh in drugih razlogov so se odnosi med Ju-goslavijo in SZ ter ostalimi socialistič-nimi državami poosttrili, kar je rodilo že znano resolucijo, ki pa zaželjenega uspeha ni dosegla. V neki-meri je sicer otežkočila graditev socializma v naši državi, je pa z druge strani še po-večala enotnost naše Partije, okrepila delovni polet delovnih množic, ki se od-raža v planskem izpolnjevanju gospo-darskih nalog in vedno novih proizvo-dih, ki se doslej niso nikdar izdelovali v državi in polet v dvigu proizvodnje.

Negativni uspehi resolucije so vidni zlasti v Trstu, kjer je enotnost delav-skega razreda razbita, s čimer je pri-zadeta enotnost proletarskega gibanja vsega sveta.

Naši narodi so morali sprejeti borbo z Informbirojem, ker s tem ne branijo samo svojih interesov, temveč tudi: na-čela marksizma-leninizma pred revizio-nizmom odločujočih ljudi in SZ.

Tov sekretar je nadalje govoril o delu partijske organizacije v ptujskem okraju v zvezi z rekonstrukcijo kme-tijstva. Celice so se premalo zanimale za probleme kmetijsko obdelovalnih za-drug in jim niso v potrebi priskočile na pomoč v zadovoljivi meri. Tudi ob ustanavljanju zadrug so bile storjene napake. Na terenu prevladuje mišljenje, da so davki in zbiranje delovne sile za industrijo samo mera ekonomske pri-tiska za vstop kmetov v kmetijsko ob-delovalne zadruge. Partijske celice so bile dožnje kmetom pojasniti, da so davki del proračunskih dohodkov, de-lovna sila je pa potrebna, gradiliščem, ker bomo le s pomočjo obojega mogli zgraditi industrijo ter s tem dali pod-lago za boljše življenje.

Nadaljevanje svojega referata je se-kretar tov. Leskovec posvetil vprašanju mobilizacije delovne sile. Zgraditev tež-ke industrije zahteva veliko število de-lavcev. Partijske in frontne organizaci-je so pristopile k temu vprašanju kam-panjsko, brez predhodnega temeljitega političnega dela na terenu. Niso prika-zale podeželskim ljudem, da je zgradi-tev industrije predpogoj za boljše živ-ljenje najvažnejša stvar v sedanosti in da s tem, da se odtegujejo zaposlitvi v produkciji in graditvi industrije, povzro-čajo škodo samo sebi in skupnosti. Kot v času graditve gospodarstva delavstvo ogromno žrtvuje, morajo tudi kmetje žrtvovati, ker bodo od tega imeli sami

največjo korist. Dosedanji uspehi in-dustrije, ki so razvidni iz mnogostev-ilnih proizvodov v zadostnih količinah, nam že dokazujejo uspehe naše gra-ditve.

Sekretar tov. Leskovec je govoril še o delovni moči na vaseh in študiju v celicah, ki mora biti temeljit, da bodo mogli člani pravilno in z uspehom pri-stopati k delu na terenu.

O študiju in uporabljanju pridoblje-nega znanja v praksi ter o resničnosti gradnje socializma je govoril tov. Mav-ser. Dotaknil se je tudi vprašanja ljud-sko-prosvetnega dela in ugotovil, da je na vaseh zelo zanemarjeno in pre-puščeno posameznikom. Pri bodočem delu je nujno potrebna oživitve kultur-no-prosvetnega dela. V vprašanju resni-čnosti gradnje socializma, razumevanju gonje po resoluciji Informbiroja je po-trebna najširša razjasnitev pojmov za vsakega državljan naše države, še po-sebej pa za vsakega komunista.

Organizacijsko poročilo je dal tov. Grden Lovro, org. sekretar OK KPS. V zadnjih sedmih mesecih je bilo osnova-nih 15 novih celic, b lo sprejetih 190 članov in prijavljenih 400 kandidatov. Stremeti je treba za tem, da ne bo kraja v okraju, kjer bi ne bilo partijskega aktiva. Predvsem v podjetjih je mnogo ljudi, ki so z delom dokazali, da so vredni pristevanja v avantgardo delav-skega razreda. Zato je potrebno od-praviti ozkogrudnost pri izgradnji ljudi. Treba jim je dajati končni lik komunista po sprejetju v Partijo. Opozoril je na utrjevanje zavednosti partijskih članov, ki je podlaga pravilnemu reševa-nju nalog in problemov. Po končanem govoru o vzgojnih problemih se je raz-vila diskusija, v kateri je govoril tov. Vrbanak o mobilizaciji delovne sile, član celice iz Osojnikeve zadruge pa je poročal o delu in uspehih v zadrugi. V borbi za večji hektarski donos be-leži zadruga »Osojnik« lep uspeh, saj je pridelala na dveh hektarjih nad 5800 kilogramov jechmena.

V diskusijo se je javilo še več to-varišev, med njimi tov. Belšak, ki je govoril o rekonstrukciji kmetijstva in preoblikovanju kmetov v ljudi social-ističnega kova.

Tov. Mirtičeva je govorila o organi-zaciji žena, katerim partijske celice ne po-svečajo dovolj pozornosti, kar je tudi eden vzrokov, da so žene ostale v stanju politične nerazgledanosti.

Konferenca je navzočim osveščila mo-či organizacije, da kritično presodijo svoje delo, ugotovijo napake in pomanj-kljivosti in izvedejo smernice za bodo-če uspešno delo. Konferenca je bila zaključena ob pol 13. uri.

B. N.